

torers Tilgodehavende, men saa faar Ret til ved Renteudbetalingerne at fradrage hos Kreditorerne den Part af Skatten, han saaledes har betalt for dem.

Flertallet formener, at denne Beskatningsmaade vel kunde være ret bekvem for Statskassen, men at den ved at adsplitte Skatten i Atomer vilde forvolde Borgerne overordentligt Bryderi og Ulejlighed. Forslaget vilde derhos medføre en alt for ringe Skat paa Formue, idet den virkelige Formueskat — henset til, at Skatten paa Indtægt af personligt Erhverv foreslaas sat til $1\frac{1}{4}$ pCt. — kun vilde udgøre 0,3 p. m.; men en saadan Formueskat maatte man anse for alt for ringe i Forhold til den Skat, der lægges paa personligt Erhverv.

Den foreslaaede Indkomstkildebeskatning vilde derhos blandt andre uheldige Følger medføre, at Kapitalisterne vilde til Skade for Statskassen kunne unddrage sig Skatten ved at anbringe deres Kapital i Udlandet og inddrage Renterne uden Benyttelse af herværende Bank eller Veksellerer eller vilde som Prioritetshavere til Skade for Ejeren af vedkommende faste Ejendom i mange Tilfælde kunne unddrage sig for Skatten ved at tvinge deres Egholdere til at udlade at afkræve dem deres Bidrag. Vore Kreditforeningsobligationers Kurs vilde lide under denne Beskatningsmaade, sikkert endog meget betydeligt, paa Grund af det Indhug i Kuponerne, som Skatten paa dem vilde gøre, hvilket vilde medføre en Forhøjelse af den almindelige Rentefod for Prioriteter. Endelig vilde, som allerede anført, Systemet udelukke Anvendelsen af den stigende Skala for Indkomstkatten.

Ved en Formue- og Indkomstkate af den i Folketingets Forslag Nr. 2 foreslaaede Art undgaar man alle de ved den foreslaaede Indkomstkatepaaviste Mangler og møder ingen ny.

Landstingets Lovforslag Nr. 3 foreslaar, at Statskassen i de 5 Aar fra 1ste April 1901 til 31te Marts 1906 skal hvide Kommunerne som Tilskud i alt 1,500,000 Kr. aarligt med Tillæg af, hvad Landstingets Lovforslag Nr. 1 og 2 — hvis de blive vedtagne — maatte have indbragt i det senest udløbne Finansaar mere end 9,700,000 Kr., dog ikke ud over 1,000,000 Kr. I Folketingets Reformplan er et Lovforslag som dette ganske unødvendigt, da Folketingets Lovforslag Nr. 1 og 2 hvide Kommunerne — ud over hvad der skal benyttes til direkte Medskrivning af de kommunale Hartkornsskatter — et større Beløb end det nu omtalte Lovforslag.

Allet herfra ønsker Flertallet om dette Lovforslag at bemærke følgende:

Det maa anses for en stor Mangel, at Lovforslaget er begrænset til kun at skulle strække sig over 5 Aar, ikke blot i og for sig, men ogsaa fordi det med Sikkerhed kan siges, at det foreslaaede Tillæg til Tilskuddet vilde i alt Fald i alle de første 5 Aar blive lig nul. Kun i de to sidste af disse Aar vilde de andre Love have været i Kraft i hele det senest udløbne Finansaar og det maa anses for liggende uden for Mulighedens Grænser, at disse Love allerede i de to første Aar af deres Virksomhed skulde indbringe større Beløb end af Koncipisterne beregnet.

En anden og langt større Mangel ved Lovforslaget er dets uheldige Fordelingsregler. Af Tilskuddet skal 35 pCt. tilfalde Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Handelspladserne til indbyrdes Fordeling efter Folketal, 26 pCt. Amtskommunerne og 39 pCt. Sognekommunerne. De 26 pCt., som tilfalde Amtskommunerne, skulle fordeles blandt disse „i Forhold til Gennemsnittet af deres samlede Udgift til Justits-, Politis- og Fattigvæsen samt Medicinalvæsen i Aarene 1ste April 1896—31te Marts 1899“. Medens de anførte Arter af Udgifter vel kunde egne sig til ved Siden af en Række andre Momenter at